

som jeg forventer skal deles af andre her i salen, men jeg må da indrømme, at jeg i et svagt øjeblik i går aftes sad og overvejede, om jeg egentlig ikke bare kunne finde stikordene frem, og det kan jeg så konstatere at jeg såmænd godt kunne have gjort, for det er der jo så mange andre der har gjort, uden at det egentlig er blevet opdaget. Ikke sådan at forstå, at jeg ikke har opdaget, at der er sket ting i det år, der er gået – der er sket store og vigtige ting – men fordi hele metodikken i og opbygningen af denne debat er præcis, som den plejer at være.

Historien er god at lære af, sagde statsministeren i sin allerførste sætning i tirsdags. Det synspunkt har nu ikke vundet stor gennemslagskraft i debatten i dag, må man sige. Og statsministeren bar jo selv noget af skylden ved, ganske vist med rette, at fremhæve – hvad der er naturligt nok – sin egen regerings fortjenester fra 1993 og frem til i dag. Men statsministeren burde jo også i sandhedens interesse have sagt, at en anden og vigtig del af Danmarks vej ind på en solid økonomisk kurs faktisk blev lagt i 1980'erne af firkloverregeringen.

Det kunne statsministeren såmænd godt have nævnt. Han kunne også godt have nævnt, at hele grunden til en nyorientering i arbejdsmarkedsforholdene dengang blev lagt gennem en forståelse mellem fagbevægelsen og den borgerlige regering, sådan at forstå, at man dels viste løntilbageholdenhed og dels begyndte at forstå, at det gamle slogan »Så stabler vi guldet, drenge!«, ikke var det, der skulle føre fremad og videre.

Det var faktisk en enestående bedrift af fagbevægelsen dengang at ændre den kurs og at lægge vægt på beskæftigelsen, konkurrenceevnen osv. Og uden den indsats dengang havde vi nok ikke været i den situation, vi er i nu.

Omvendt må jeg så sige, at fru Ulla Tørnæs fulgte det godt op ved at fremstille situationen, som om regeringen stort set havde sat alt overstyr fra 1993: Erhvervslivet havde det meget ringere, og borgerne havde det ad hekkenfeldt til, altså meget dårligt! Men uden at kunne huske nøgletallene fra 1993 må jeg dog sige, at jeg tror, der er mange rundt omkring, der husker, hvad situationen var i 1991 og i 1992 og i 1993: hvordan tvangsauktioner var absolut dagligdags begivenheder, at der var fallitter og konkurser, og at Danmark simpelt hen var gået i stå, fordi den borgerlige politik havde udspillet sin rolle på det tidspunkt, fordi man ikke nåede længere ved at køre linjen med besparelser, og

fordi der skulle noget nyt til og sættes gang i tingene, og det formåede den nuværende regering faktisk at gøre.

Til hver en tid er der altså ting, der skal gøres, og stort set ligegyldigt hvem der sidder i regering, må de gøre det, og det ved begge blokke jo.

Fru Pia Christmas-Møller fulgte det jo også godt op, må jeg sige – jeg skal ikke overse fru Pia Christmas-Møller i den henseende – ved at fortælle, at der jo ikke var slagtet hellige køer. Men prøv dog at tænke 5, 7, 10 år tilbage: Kunne man dengang have forestillet sig – og jeg siger det faktisk ikke for at bore i såret hos det store regeringsparti – at Socialdemokratiet, som i 1980'erne skreg om social genopretning til 13 mia. kr., nu skulle stå her og foreslå besparelser på boligstøtten, endnu en afkorting, for det er jo endnu en afkorting, af dagpengeperioden og flere af de andre ting, som regeringen har lagt op til!

Jeg tror, at selv fru Pia Christmas-Møller, som er betydelig yngre, end jeg er, vil kunne huske, at selv en borgerlig regering ville det have løbet koldt ned ad ryggen ved tanken om at skulle fremsætte de forslag, og det havde den aldrig nogen sinde turdet i 1980'erne, og den var i øvrigt heller aldrig sluppet afsted med det.

Så hvis man dog bare ville prøve at give hinanden lidt af det, der gives bør, tror jeg faktisk, at flere ville interessere sig for at følge de her debatter. For ret skal jo være ret: Der er en opposition, og bevar mig vel, den skal opføre sig som en sådan. Og der er en regering, og den har lov til at være stolt af det, som den synes er lykkedes. Men der er altså også folk ude omkring med lidt hukommelse og med lidt evne til at kombinere tingene, som vil sige: Hold nu op med alt det dér!

Hvad så med CD? Ja, der er jo nogle, der påstår, at CD har været i regering i 10 år, og at vi egentlig aldrig har været i opposition, og det er sådan set rigtigt nok, for hvis en oppositions fornemste opgave, som jeg så tit hører det fra i hvert fald den yderste borgerlige fløjs side, er at vælte en regering, så kan jeg i hvert fald bekræfte, at heller ikke i det kommende folketingsår vil man finde CD i opposition. Alt i statsministerens tale, både det, der stod i den, og det, vi manglede i den, tyder på, at der er rigeligt med arbejdsopgaver til de første 2-3 år, og derfor vil der ikke være nogen som helst grund til at begynde at jage regeringen. Folket